

"Τό άλλο ΒΗΜΑ" Κυριακή 3 Νοεμβρίου 1996

495

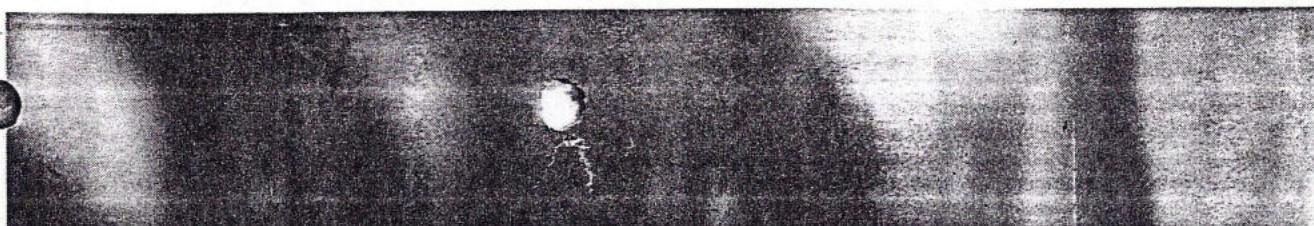
μα) Τόσο α-
ι εκ μέρους
να γίνετε ν-
να λάβετε ν-
γίνω υπουρ-

το παραδέ-
ύλοι θέλουν
εν νομίζω ό-
λοι...».
ους;
ελθόν
μαντικών.. α-
ι επιβεβαιω-
θεί είχαν να
νο - πολύ να
λά ήθελα να
χα μα αυτο-
κική. Την κοι-
νή δεκαπέντε

ωτοβουλιών.
λησε και την
γνωρίζει πο-
σχολούσε για-
νόντες μου.
αυτά τα χρό-
νιμετώπιζαν
αλός δημο-
Ετοι δεν εί-
ευμα! (νέλια)
ευγά την εύ-
ν σας, ρ-
ε σαν να μι-

εν με ανιψε-
σε μένα, χω-
ιδηση. Μόνο
έφθασα να
ιατί οι ειδή-
ε μέρα να έ-

υπουργείο
γετε μ' αυτό
με έκανε αυ-
ουργού ένων-



σα ότι άνοιγε ένας νέος κύκλος στη ζωή μου. Και πρέπει να σας πω ότι πάντα μου άρεσε να ανοίγω νέους κύκλους στη ζωή μου και ως τώρα έχω ανοίξει και κλείσει πολλούς τέτοιους κύκλους, νομίζω με επιτυχία. Με ανανεώνει το καινούργιο, το άγνωστο. Μου δημιουργεί ένα φοβερό κέφι για περισσότερη δουλειά. Ενα μήνα τώρα κάνω καθημερινά ρεπορτάζ με σκοπό να ανακαλύψω τα προβλήματα... Δόγμα θέσης μάλιστα πολλοί δεν μου λένε... Τους βνάζω μια πληροφορία με το ταγκέλι... Έχω μάλιστα αρχίσει να χρησιμοποιώ και αστυνομικές μεθόδους σε ορισμένες περιπτώσεις για να καταφέρω να μάθω αυτό που πρέπει.

- Οταν λέτε αστυνομικές μεθόδους;

«Ευτυχώς σε αυτό με βοηθάει πολύ η μεγάλη μου εμπειρία ως θεσπή αστυνομικών φίλμ... (νέλια) Δεν το περίμενα ότι όλα αυτά θα μου ήταν κάποτε χρήσιμα. (νέλια) Κι όμως η μνήμη μου έχει συγκρατήσει κινηματογραφικά κάλπα, χρήσιμα σε ένα τέτοιο υπουργείο. Πάνω απ' όλα όμως με έχει βοηθήσει σημαντικά η δημοσιογραφία. Μεγάλο χολείο... Και ειδικά για έναν άνθρωπο σαν εμένα που δεν εξειδικεύτηκα δημοσιογραφικά. Πέρασα από όλες τις τάξεις, από τα φαρμακεία ως διευθυντικές θέσεις... Είναι πολύ σημαντικό να έχεις προϋπάρχει διευθυντής μιας μεγάλης εφημερίδας όπως "Το Βήμα". Έγώ έχω μάθει μέσα σε λίγες ώρες που κρατάει η διαιδικασία έκδοσης ενός φύλλου να βγάζω τίτλο πρωτοσέλιδο, να επιλέγω θέματα αφού συνεργασθώ με άλλους, να τα ιεραρχώ και να αποφασίσω!».

- Βέβαια αυτή την ικανότητα και εμπειρία σας θα μπορούσατε να την χρησιμοποιήσετε σε όποιο υπουργείο κι αν αναλαμβάνατε...

«Σε αυτό ειδικά το υπουργείο μου δίνεται η ευκαιρία να αξιοποιήσω και τις σχέσεις που είχα με διάφορα τμήματα που υπάγονται στο υπουργείο, ως πολίτης... Για παράδειγμα, τις σχέσεις μου ως πολίτη με την αστυνομία! Αυτή την ευκαιρία δεν σ' την έδινε για παράδειγμα το ΥΠΕΘΟ. Γιατί ποτέ δεν υπήρξα εργολάβος μεγάλων έργων ή επενδύσις ως πολίτης!».

- Άλληεια, υπάρχει ένα υπουργείο που αν σας το πρότεινε ο Πρωθυπουργός θα το αρνίσσασταν;

«Ναι. Στον χώρο των κυβερνητικών έχω δύο φορές αρνηθεί το υπουργείο Τύπου».

- Γιατί;

«Γιατί δεν μου πάει...».

- Γιατί δεν σας πάει... Με πρώτη ματιά κάποιος θα έλεγε ότι αυτό είναι το κατ' εξοχήν υπουργείο για σας...

«Για μένα όμως ισχύει το αντίθετο. Ως χαρακτήρας δεν μπορώ να δικαιολογήσω τα αδικαιολόγητα. Και πολλές φορές σ' αυτή τη θέση καλείσαι να το κάνεις. Αποδίδω καλύτερα πάντως όπου αυτό που κάνω πηγαίνει και στον χαρακτήρα μου. Και αν θέλεις, ο χα-

ρακτήρας μου είναι και κριτήριο για να αναλάβω ή όχι κάτι».

- Θα ήθελα να μου πείτε σε τι βοήθησε η ως τώρα σχέση που είχατε ως πολίτης με την αστυνομία στο έργο σας ως υπουργού Δημόσιας Τάξης.

«Να τα πάρουμε με τη σειρά. Η πρώτη σημαντική, τραυματική εμπειρία που είχα ως πολίτης με την αστυνομία ήταν στην υπόθεση Λαμπράκη. Εκεί έζησα την αστυνομία και την προσπάθειά της να συγκαλυφεί τους ενόχους που βρίσκονταν μέσα στο ίδιο το Σώμα. Αυτή είναι η πρώτη μεγάλη εμπειρία μου. Πρέπει λοιπόν να σας πω στις ερχομένες στο υπουργείο διαπιστώσα ότι η νοοτροπία αυτή υπαρχεί ως σήμερα».

- Δημόση, θα αντιδρόσε με τον ίδιο τρόπο η αστυνομία αν σήμερα είχαμε μια νέα υπόθεση Λαμπράκη;

«Δεν μπορώ να πω αν θα το έκανε ή όχι, αλλά με βεβαιότητα σας λέω ότι η νοοτροπία συγκάλυψης των συνάδελφων μέσα στο Σώμα είναι και σήμερα κυριαρχητική».

- Τια;

«Πηγάζει από δύο πράγματα. Πρώτα - πρώτα πηγάζει από μια γενική αντίληψη που υπάρχει όπου υπάρχει κρατική εξουσία. Στο Δημόσιο οι πάντες θεωρούμε ότι αν αποκαλυφθεί μια παρεκτροπή ή διαφθορά ενός στελέχους μας, αυτό θα "λαδώσει" όλους μας. Αρα το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να το κρύψουμε. Το ίδιο δεν συβαίνει και αν κάποιος υπουργός αποδειχθεί ότι πιθανών να έκανε κάτι; Πιστεύω ότι ο δημόσιος βίος κυριαρχείται από αυτή τη νοοτροπία συγκάλυψης. Εγώ από την αρχή προσπάθησα να το πω αυτό σους αξιωματικούς του Σώματος. Αν συγχίσουμε να συγκαλύπουμε αυτούς που έχουν παρεκτραπεί, η αποκάλυψη της διαφθοράς ή της παρεκτροπής θα κάνει τον κόσμο να μας θεωρεί και δικαίως δύλους ενόχους! Ή στην καλύτερη περίπτωση ότι "είστε όλα ίσοι"... Υπάρχει μια αρρωστημένη αλληλεγγύη, για να μη χρεωθεί και σε μας η ρετονιά... Αυτό πρέπει με τον καιρό να αλλάξει αν θέλουμε να αλλάξει η εικόνα του κόσμου για την αστυνομία».

- Αλήθεια, έχετε καταλάβει τώρα που ασχολείστε αποκλειστικά μ' αυτό που οφείλεται εν πολλοίσι αυτή η προκατάληψη του κόσμου απέναντι στην αστυνομία;

«Στο γενονός ότι η πολιτική εξουσία για χρόνια χρησιμοποιεί την αστυνομία όχι για να υπερασπισθεί τη νομιμότητα, αλλά για να κυνηγήσει τους εκάστοτε πολιτικούς αντιπάλους της... Ο κόσμος γιώργισε το αυταρχικό πρόσωπο της αστυνομίας σε περιπτώσεις όχι παρανομίας αλλά σε περιπτώσεις όπου κάποιοι έπρεπε να διατηρήσουν τη θέση τους και για να το καταφέρουν έπρεπε να κλείσουν το στόμα όποιων δημοκρατικά διαφωνούσαν με αυτό που έλεγε η εκάστοτε εξουσία».

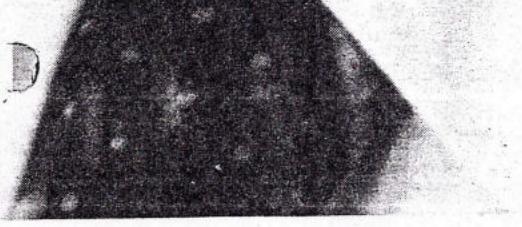
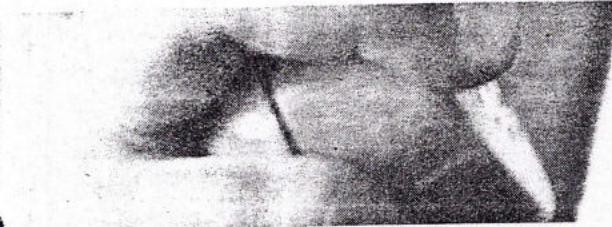
- Με άλλα λόγια, η αναξιοποιητικότητα της αστυνομίας προήλθε

Α-
κο-
τέ-
λή-
ους
αγα-
νων
εγό-
ν αρ-
η ο-
τα
μα
ρος

ου
ά-
α

κάπι που έλεγε ο Γεώργιος Παπανδρέου: «Αν σου ζητήσουν εκατό

— 1 —



κα αυτούς
ομική παρ
Πρωθυπό^{την την την}
— Δεν μ
«Οχι. Γ
έδωσε 30.
να αναγκ
δίνει κι αι
δημόσιες
ένα καθες
Πώς?».

— Μ' αφ
κάνετε...
στιγμή α:

«Η επις
όπου αδικ
φείο του
κλήσεις —
ο ενέ
μαρτια
νουμε και
μος να λέι
δώσουν πι
οδούς κάτ
κάνει το υ
νονται ή
γραμμή; Γ
τροχονόμ
θύνη».

— Μήπ

«Οχι. Ν
ομός προ
τοι που
στρούν”
ξέρεις πά
ριζόταν γ
θεί σε όλη^{την κ}
πό την κι
ναρκωτικ

— Σας
νομάς γι
όλα αυτά

«Είναι
παράνι

— Οπα
«Οι λα
λοι, και η
άζονται.

— Ενν
«Ναι. Τ
χαν, δεν
πουζια...
παρχία, c
ξουμε αυ
λια) Μη γ
ραίτητοι
μηνη άδε

από τη χρησιμοποίησή της για να κυνηγήσει τους νομίμως
δημοκρατικά εκδηλουμένους για τις αποφεις τους, που δι-
στυχως ήταν άλλες από τις αποφεις αυτών που κυβερνού-
σαν...

— Ακριβώς. Και αυτό, για να είμαστε ειλικρινείς, έδωσε και πε-
ρίσσοτε “θάρρος” σε πολλούς μέσα στο Σώμα. Αυτό δημιουργήσεις
με τον καρό και στον αστυνομικό το αίσθημα ότι είναι υπεράνω
του πολίτη και μπορεί να δικαιουτάνε να του φέρεται σαν να είναι
αυτός το κράτος. Ακόμη και σήμερα η αστυνομία μας αντιμετωπίζει τον οποιονδήποτε πολίτη κατ’ αρχήν σαν ένοχο που πρέπει να
αποδείξει ότι δεν είναι ένοχος για να θεωρηθεί αθώος. Δυστυχώς.
Ενα μήνα τώρα παιδεύομαι να πείσω τους αξιωματικούς ότι πρέ-
πει να αλλάξει αυτή η νοστροπία στο Σώμα. Ο αστυνομικός έχει λι-
γότερα δικαιώματα από τον οποιονδήποτε πολίτη. Είναι δύσκολο
όμως να γίνει. Για να γίνει πρέπει να αλλάξουν πολλά άλλα».

— Οπως; Πέστε μας μερικά.

«Το κυριότερο: πρέπει αυτοί που έρχονται να μπουν στο Σώμα
να έρχονται όχι μόνο γιατί έτσι βρίσκουν μια δουλειά σε περιό-
δους μεγαλής ανεργίας. Δεν μπορεί αυτό να είναι το κριτήριο για
να γίνεις αστυνομικός».

— Πάντως ως σήμερα το να γίνεις αστυνομικός δεν ήταν
και τόσο κολακευτικό. Στην αστυνομία πιστεύαμε ότι πάνε ό-
σα παιδιά έρχονται από το χωριό τους και δεν έχουν στον ί-
λιο μοίρα...

«Έντοχη η παραπήρησή σου. Και να προσθέσω και ένα ακόμη
ενδιαφέρον κατά τη γνώμη μου: ως πριν από λίγα χρόνια αυτοί
που δεν είχαν τίποτα καλύτερο να κάνουν διάλεγαν πράγματα την
αστυνομία: οι περισσότεροι όμως από αυτούς κουβαλούσαν μέσα
στο αίμα τους μια ταξική διαφορά, ένα μίσος έναντι του συνόλου
της κοινωνίας. Αυτό το διαπίστωσα και την περίοδο της χούντας.
Το ίδιο συνέβαινε και με τους λενόμενους “λοχαγούς” και “λοχίες”
στο στράτευμα... Μέσα στο ΕΑΤ/ΕΣΑ είχα την εμπειρία να δω να
κυνηγούν όλοι από το περιοστήρε τους επισπήμονες, τους μορφω-
μένους, από τους εργαζομένους. Αυτό είναι αντακέιμενο κοινωνιο-
λογικής μελέτης. Επίσης τώρα, με τις πανελλήνιες εξετάσεις, έχουμε
γιατίσεις και από όλους αυτούς που μπαίνανε στο Σώμα με επι-
λογή κομματική. Άλλα δεν έχουμε γιλιτώσει από όλους αυτούς που
βρίσκουν την αστυνομία ή την πυροσβεστική μια λύση εργασίας α-
πλώς και μόνο... Γιατί είναι βέβαιο ότι από τους 24.000 που έχουν
τώρα καταθέσει τα χαρτιά τους για να γίνουν πυροσβέστες ελάχι-
στοι θα έχουν πραγματικό ενδιαφέρον να πάνε να σβήσουν φω-
τες... Ελάχιστοι από αυτούς θα έχουν ως άνειρο τους να γίνουν
πυροσβέστες. Οπως και αυτοί που δίνουν σήμερα στην αστυνο-
μία... Ελάχιστοι γιώθουν υπερήφανοι που θα βάλουν τη στολή του
έλληνα αστυνομικού. Αφήστε που όλοι αυτοί που ονειρεύονται να

γίνουν οι Ελληνες Μαγκάρετ και Κάλαχαν δεν έχουν το πιθανότε-
ρο μεγάλο βαθμό στο απολυτήριο τους, που είναι κριτήριο για την
εισαγωγή τους στο Σώμα!».

— Άρα αυτοί που ονειρεύονται να γίνουν αστυνομικοί ή πυ-
ροσβέστες αποκλείονται με τα κριτήρια που έχουν μπει...

«Δεν ξέρω αν αποκλείονται. Άλλα πάντως οι πανελλήνιες δεν
μπορεί να είναι το μόνο κριτήριο. Γιατί ένας ο οποίος ήταν δύο
χρόνια στις καταδρομές και έχει 14 απολυτήριο δεν μπορεί να
μπει ενώ μπαίνει ένας ο οποίος, επειδή δεν είχε γκόμενα. δεν είχε
τίποτα, ρίχτηκε με τα μούτρα στο διάβασμα και πήρε απολυτήριο
με 20! Σημασία έχει ποιος από τους δύο θα αποδώσει καλύτερα
για το Σώμα. Φυσικά και θέλουμε ανθρώπους μορφωμένους στο
Σώμα, αλλά όχι μόνο μορφωμένους. Άρα πρέπει να σκεφτούμε να
βρούμε και άλλα κριτήρια. Ισως αυτά τα κριτήρια να λαμβάνονται
υπόψη κατά την εκπαίδευση στη Σχολή. Άλλως θα φτιάξουμε μια
“αστυνομία γραφείου”. Ενα θέμα είναι ποιοι από αυτούς που
μπαίνουν σήμερα κάνουν για το γραφείο και ποιοι όχι. Δεν μπορεί
να υπάρχει αστυνομία χωρίς δυναμισμό. Η δίωξη του εγκλήματος
και της παρανομίας θέλει τσαγανό. Δεν μπορούν “πρόβατα” να
φύλανε τους “λύκους”!» (γέλια)

— Βέβαια όλα αυτά που λέτε είναι οφθαλμοφανή... Γιατί οι
προηγούμενοι υπουργοί δεν έχουν κάνει κάτι;

«Μου θέτεις ένα εύλογο ερώτημα και με φέρνεις σε πολύ δύ-
σκολη θέση. Δεν θεωρώ πάντως ότι εγώ έχω περισσότερο μυαλό α-
πό άλλους... Θεωρώ όμως ότι είναι θέμα ενδιαφέροντος και ενα-
σχόλησης!».

— Μήπως κάπου αλλού κολλάει το θέμα; Μήπως είναι εύκο-
λο να κάνουμε διαπιστώσεις αλλά δύσκολο να τις κάνουμε
πράξη;

— Σίγουρα είναι δύσκολο να γίνουν από τη μια στιγμή στην άλλη.
Αλλά η αρχή πρέπει να γίνει...».

— Και ποια είναι η αρχή;

— «Η απεξάρτηση της αστυνομίας από τους πολιτικούς προστάτες
της... Το υπουργείο Δημόσιας Τάξης είναι το κατ’ εξοχήν υπουρ-
γείο όπου από την αρχή που ένας αστυφύλακας ή πυροσβέστης
μπει στο Σώμα ώσπου να βγει πρέπει να έχει σε όλη αυτή τη στα-
διοδορίμια για να ευδοκιμήσει έναν πολιτικό προστάτη... Μην ξε-
χνάμε, αν εξαιρέσουμε όλους αυτούς που μπήκαν στο Σώμα πέρυ-
σι με πανελλήνιες, ότι όλοι που είναι από λάθος που είναι μέσα έχουν μπει με
μέσο, έχουν προαχθεί με μέσο, έχουν μεταπεθεί με μέσο ή ελλειφεί
μέσουν. Ε, έτσι δεν γίνεται αστυνομία ή πυροσβεστική. Γι’ αυτό σας
λέω, η απεξάρτηση είναι το πρόβλημα».

— Άρα αδύνατη η λύση των προβλημάτων... (γέλια)

«Νομίζω ότι ο κ. Παπαθεμελής απέδειξε ότι με θεσμικές αλλα-
γές μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα. Ετοιμάζω δύο μεγάλες

διορισμό και διορίσεις έναν, τότε κάνεις έναν αγνώμονα και 99 εγ-